

BR.0210.1.93.2023

Zarządzenie nr 93
Rektora Uniwersytetu w Białymstoku
z dnia 28 grudnia 2023 r.

w sprawie wprowadzenia Procedury ewakuacji osób
z niepełnosprawnościami w obiektach Uniwersytetu w Białymstoku

Na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 11 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 742 z późn. zm.) w związku z §17 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U. z 2023 r., poz. 822) zarządzam, co następuje:

§ 1

1. Za bezpieczeństwo na terenie obiektów Uniwersytetu w Białymstoku odpowiedzialny jest rektor.
2. Procedura ewakuacji osób z niepełnosprawnościami w obiektach Uniwersytetu w Białymstoku określająca zasady postępowania na wypadek zagrożenia, obowiązki pracowników UwB, sposoby alarmowania i sposoby ewakuacji osób z niepełnosprawnościami stanowi Załącznik do niniejszego Zarządzenia.
3. W przypadku obiektów, w których cyklicznie zmienia się jednocześnie grupa powyżej 50 użytkowników, inspektor ppoż. zapewnia praktyczne sprawdzenie organizacji oraz warunków ewakuacji.

§ 2

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Rektor
Uniwersytetu w Białymstoku
Prof. dr hab. Robert W. Ciborowski

Procedura ewakuacji osób z niepełnosprawnościami w obiektach Uniwersytetu w Białymstoku

Zasady postępowania na wypadek powstania pożaru i innego miejscowego zagrożenia

1. Każdy kto zauważył pożar lub uzyskał informację o pożarze czy innym zagrożeniu, obowiązany jest zachować spokój i nie dopuszczając do paniki natychmiast zaalarmować:
 - wszystkie osoby znajdujące się w sąsiedztwie zagrożonego miejsca – narażone na jego skutki,
 - portiernię lub ochronę obiektu,
 - Państwową Straż Pożarną, telefon – 112 lub 998,
 - dziekana danego wydziału, lub osobę go zastępującą,
 - Inspektora ds. ppoż. UwB, telefon 608-091-294.

Po uzyskaniu połączenia z Państwową Strażą Pożarną lub operatorem Centrum Powiadamiania Ratunkowego (tel. 112) należy wyraźnie podać:

- gdzie się pali - nazwa obiektu, dokładny adres,
- co się pali, np. w magazynku gospodarczym na I piętrze,
- czy istnieje zagrożenie życia ludzi, czy w rejonie pożaru lub bezpośrednim sąsiedztwie znajdują się materiały łatwo zapalne, itp.,
- numer telefon, z którego podaje się informację oraz swoje imię i nazwisko.

W razie potrzeby (zależnie od rodzaju zagrożenia) należy zaalarmować:

- Pogotowie Ratunkowe tel. 999 lub 112
- Policję tel. 112 lub 997
- Pogotowie Energetyczne tel. 991
- Straż Miejską tel. 986

W przypadku niemożliwości określenia rodzaju zagrożeniu i potrzebnych sił i środków do jego likwidacji, wystarczy zgłoszenie zagrożenia do Centrum Powiadamiania Ratunkowego (tel. 112).

I. Zadania i obowiązki pracowników w trakcie ewakuacji.

W przypadku wystąpienia zagrożenia powodującego konieczność przeprowadzenia ewakuacji osób i mienia z obiektu, decyzję o podjęciu ewakuacji podejmuje dziekan lub osoba go zastępująca lub wyznaczona.

Zadania poszczególnych pracowników:

1. Osoba, która zauważyła pożar lub miejscowe zagrożenie¹:
 - powinna zachować spokój,
 - niezwłocznie powiadomić wszystkie osoby przebywające w sąsiedztwie o powstałym zagrożeniu,
 - powiadomić straż pożarną,
 - powiadomić portiernię danego obiektu,
 - powiadomić osoby pełniące funkcje kierownicze.
2. Kierownik akcji ewakuacyjno-gaśniczej (ratowniczej) – zgodnie z założeniami Instrukcji Bezpieczeństwa Pożarowego dla konkretnego obiektu
 - z chwilą ogłoszenia alarmu kierownik akcji ratowniczej zobowiązany jest do upewnienia się, czy o zagrożeniu zostały powiadomione służby ratownicze,
 - wyznacza osoby odpowiedzialne za przebieg ewakuacji, wyznacza osoby odpowiedzialne za ewakuację osób z niepełnosprawnościami, ponadto ustala ewentualną potrzebę ewakuacji sprzętu i mienia, określając w tym celu sposób, kolejność i rodzaj ewakuowanego mienia (priorytetem jest ratowanie zdrowia i życia ludzkiego),
 - nie dopuszcza do powrotu w miejsce zagrożone wcześniej ewakuowanych ludzi,
 - nadzoruje przebieg ewakuacji,

¹ Miejscowe zagrożenie - inne niż pożar zdarzenie wynikające z rozwoju cywilizacyjnego, działań człowieka lub naturalnych sił przyrody, stwarzające zagrożenia

- po zakończeniu ewakuacji zbiera informacje od personelu o stanie ilościowym ewakuowanych osób,
- w przypadku podejrzenia, że ktoś został w obiekcie (studenci, pracownicy), niezwłocznie o tym fakcie powiadamia dowódcę przybyłych na miejsce zastępów Straży Pożarnej,
- w przypadku przybycia jednostek ochrony przeciwpożarowej w trakcie akcji ewakuacyjnej, kierujący przebiegiem akcji z ramienia UwB, zobowiązany jest do złożenia krótkiej informacji o przebiegu akcji, a następnie podporządkowania się poleceniom Kierującego Działaniem Ratowniczym z ramienia PSP.

Uwaga – szczegółowe zadania do realizacji w trakcie trwania akcji ratowniczej określono w Instrukcjach Bezpieczeństwa Pożarowego dla poszczególnych obiektów UwB.

3. Pracownik techniczny (gospodarczy, portier, pracownik ochrony itp.):

- otwiera wszystkie drzwi wyjść ewakuacyjnych,
- na polecenie kierownika akcji ratowniczej wyłącza dopływ prądu elektrycznego przeciwpożarowym wyłącznikiem prądu ewentualnie głównym wyłącznikiem prądu, znajdującym się przy głównym wyjściu z budynku,
- udostępnia sprzęt do ewakuacji osób z niepełnosprawnością ruchowo (krzesła, wózki, koce itp.),
- czynnie bierze udział w pomocy osobom z niepełnosprawnościami.

4. Wykładowca:

- spokojnie informuje studentów będących pod jego opieką o konieczności opuszczenia obiektu,
- wyznacza bezpośredniego asystenta osoby z niepełnosprawnościami (jako formy ogólnodostępnego wsparcia dla osoby z niepełnosprawnościami), która doprowadzi osobę z niepełnosprawnościami do punktu zbiórki ewakuowanych; osoby muszą być wyznaczone przez wykładowcę personalnie, nigdy nie mówimy - „niech ktoś im pomoże”,
- ustala liczbę studentów przebywających w pomieszczeniu,

- wyznacza na czoło grupy „prowadzącego” - sam wychodzi ostatni zamykając drzwi pomieszczenia, drzwi nie wolno zamykać na klucz (jeżeli czas na to pozwala, zamyka okna),
- należy uformować szyk i kierować się do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego,
- przy prowadzeniu ewakuacji należy kontrolować, aby nikt nie pozostał w sali lub nie odłączył się od grupy,
- po opuszczeniu budynku wykładowca udaje się ze studentami na miejsce zbiórki i zgłasza grupę kierującemu akcją,
- na miejscu zbiórki należy sprawdzić, czy zgadza się stan osobowy tj. czy wszyscy zostali wyprowadzeni z zagrożonego miejsca,
- należy zwracać uwagę, aby nikt nie oddalił się albo nie próbował powrócić do budynku,
- w przypadku braku jakiegokolwiek osoby na miejscu zbiórki należy niezwłocznie powiadomić osobę kierującą akcją, a w przypadku, gdy na miejscu są już służby ratownicze – ich dowódcę.

Jeżeli droga ewakuacyjna jest zadymiona i wykładowca stwierdza, że nie ma możliwości przejścia, pozostaje ze studentami w sali, uszczelnia drzwi (kocem, odzieżą itp.), nawiązuje kontakt telefoniczny z Centrum Powiadamiania Ratunkowego (tel. 112) lub powiadamia osoby na zewnątrz (np. krzyżąc przez okno), że nie mają możliwości bezpiecznej ewakuacji.

5. Personel administracyjny:

- niezwłocznie zgłasza się do dyspozycji kierownika akcji ratowniczej,
- pomaga przy ewakuacji osób z niepełnosprawnościami.

UWAGA – w przypadku powstania zdarzenia pożarowego lub innego miejscowego zagrożenia, ustala się następujący sposób alarmowania (szczegółowy opis sposobu alarmowania podano w Instrukcji Bezpieczeństwa Pożarowego opracowanej indywidualnie dla każdego obiektu):

- 1) obiekty Kampusu UwB - alarm o ewakuacji ogłaszany automatycznie przez system sygnalizacji pożaru (sygnalizacja dźwiękowa i optyczna),

- 2) Dom Studenta Nr 1 - alarm o ewakuacji ogłaszany automatycznie przez Dźwiękowy System Ostrzegawczy sprzężony z systemem sygnalizacji pożaru (komunikat tekstowy w języku polskim i angielskim plus sygnalizacja optyczno-akustyczna),
- 3) budynek Rektoratu (ul. Świerkowa 20 B), budynki dydaktyczne przy ul. Świerkowej 20, pl. NZS1, ul. Liniarskiego 3, ul. Mickiewicza 1, ul. Warszawskiej 63 - alarm o ewakuacji ogłaszany przez pracownika za pośrednictwem tuby głośnomówiącej z wgranym komunikatem tekstowym oraz dźwiękowym,
- 4) Hala Studium Wychowania Fizycznego i Sportu - alarm o ewakuacji ogłaszany przez pracownika głosem.

II. Przebieg ewakuacji osób z niepełnosprawnościami

- 1) w pierwszej kolejności należy ewakuować osoby z tej części obiektu, w której powstał pożar lub te, które znajdują się na drodze rozprzestrzeniania się ognia; wśród ewakuowanych w pierwszej kolejności powinny znaleźć się osoby o ograniczonej z różnych względów zdolności poruszania się (z wyznaczonymi opiekunami), nie mogą one „blokować” ewakuacji pozostałych osób, jeżeli sytuacja tego wymaga powinny one poczekać na bezpieczną drogę, nie mogą iść na początku grupy,
- 2) podczas ewakuacji strumień ludzi należy kierować zgodnie z kierunkami określonymi przez znaki ewakuacyjne do wyjść ewakuacyjnych prowadzących na zewnątrz (obiekty Kampusu), należy jednak pamiętać, żeby wybrać drogę najbezpieczniejszą, a nie najkrótszą,
- 3) osoby z niepełnosprawnością ruchową, które mają trudności z przemieszczaniem się, oraz z niektórymi dysfunkcjami wzroku należy ewakuować przenosząc na rękach, krzesłach, wózkach, kocach lub innym sprzęcie przeznaczonym do ewakuacji osób (patrz rozdział V Ewakuacja osób z niepełnosprawnościami ruchowymi lub z dysfunkcjami wzroku),
- 4) przy silnym zadymieniu dróg ewakuacyjnych należy poruszać się w pozycji pochylonej, starając się trzymać głowę jak najniżej – ze względu na mniejsze zadymienie panujące w dolnych partiach pomieszczeń i korytarzy. Podczas ruchu przez mocno zadymione odcinki dróg ewakuacyjnych należy poruszać się wzdłuż ścian, by nie stracić orientacji co do kierunku ruchu,

- 5) do celów ewakuacyjnych przy silnym zadymieniu należy wykorzystać otwory okienne – jedynie w sytuacji krytycznej.
- 6) osoby, które mogą poruszać się o własnych siłach powinny zamykać strumień ruchu.

III. Komunikacja z osobami z dysfunkcją wzroku

- 1) Podczas pomocy przy ewakuacji, zanim nawiądziesz kontakt fizyczny, uprzedź o tym osobę niewidomą. Rozpocznij od nawiązania kontaktu słownego. Powiedz swoje imię i koniecznie wyjaśnij co się dzieje.
- 2) Osoby niewidome korzystają ze swoich rąk dla utrzymywania równowagi, więc nie chwytaj jej za rękę, nie szarp, nie łap za łaskę, nie popychaj i nie przesuwaj. Jeśli chcesz taką osobę poprowadzić, zaproponuj jej swoje ramię. Wówczas stanie ona za tobą i chwyci cię dłonią nieco powyżej łokcia. W ten sposób osoba niewidoma będzie mogła doskonale orientować się, jakie ruchy wykonujesz. Pamiętaj, że poruszając się z osobą niewidomą, asystent zawsze i wszędzie idzie pierwszy, a osoba niewidoma pół kroku za nim. Pamiętaj, aby obserwować nie tylko ziemię przed sobą i osobą niewidomą, ale także przestrzeń obejmującą tułów i głowę osoby niewidomej, by nie zahaczyć o wystające, np. ze ścian, elementy. Jeżeli znajdziecie się w ciasnej przestrzeni (np. w wąskich drzwiach), zasygnalizuj to osobie niewidomej słownie oraz przez wysunięcie łokcia w tył. Wówczas osoba niewidoma schowa się za twoimi plecami i będziecie mogli pokonać drogę „gęsiego”. Idąc, koniecznie opisuj otoczenie i wskazuj przeszkody, np. schody „w górę”, „w dół”.
- 3) Poinformuj odpowiednio wcześniej o planowanym manewrze i np. konieczności zmiany trzymanego ramienia.
- 4) Jeśli chcesz ostrzec osobę niewidomą, zrób to w sposób konkretny. Sam okrzyk „uwaga!” nie pozwoli jej zorientować się, czy ma się zatrzymać, uciekać, pochylić, czy coś przeskoczyć. Na bieżąco informuj o kolejnych przeszkodach, progach, schodach, konieczności zmiany tempa kroku lub pochylenia się.

IV. Komunikacja z osobami z dysfunkcjami słuchu.

- 1) Podczas ewakuacji osoby głuche i osoby niedosłyszące będą potrzebowały wsparcia w głównie w zakresie przekazywania informacji. W przypadku osób głuchych czy osób niedosłyszących stosowanie komunikatorów dźwiękowych jest mało skuteczne albo wręcz bezskuteczne.
- 2) Komunikacja z osobami z dysfunkcjami słuchu musi być realizowana za pomocą specjalnych środków powiadamiania o zagrożeniu. W głównej mierze konieczny będzie kontakt osobisty. Jeśli nie potrafimy w żaden inny sposób ostrzec, to chociażby przez napis na kartce.
- 3) Zanim zaczniesz mówić do osoby niesłyszącej lub niedosłyszącej, upewnij się, że na ciebie patrzy. W zależności od sytuacji możesz zamachać ręką, dotknąć jej ramienia. Mów z twarzą zwróconą w kierunku rozmówcy. Jeżeli osoba niesłysząca lub niedosłysząca nie zrozumie któregoś zdania, nie powtarzaj go, a ujmij to, co chcesz powiedzieć inaczej.

V. Ewakuacja osób z niepełnosprawnościami ruchowymi lub z dysfunkcjami wzroku

Przenoszenie ratowanych osób z dysfunkcjami ruchu lub z dysfunkcjami wzroku, które nie są w stanie przemieszczać się samodzielnie, może się odbyć przy zastosowaniu jednego z poniższych sposobów:

- chwyt „kończynowy”; jeden z ratujących chwyta ewakuowanego pod pachy, stojąc od strony jego głowy, a drugi pod kolana, stojąc tyłem do ratowanego ewakuowanego wynoszą nogami do przodu;
- przenoszenie „na stołeczku”; ratownicy odpowiednim uchwytem dłoni tworzą siedzenie z rąk na których siada ratowany, trzymając ratowników za szyję. Ratownicy lekko zwrócenii do siebie ukośnie do kierunku ewakuacji, wynoszą ratowanego. Ewakuacja osób przy zastosowaniu „stołeczka” może mieć miejsce wówczas, gdy ewakuowany jest w stanie pomagać sobie rękami;
- chwyt „huśtawkowy”; ratownicy chwytają się za ręce „zewnątrznie”, wkładając je pod siedzenie ratowanego. Rękami „wewnętrzny” po wzajemnym uchwycie na

wysokości łokcia zabezpieczają ratowanego od tyłu, tworząc wsparcie na wysokości górnej części jego pleców. Chwyty „huśtawkowy” stosuje się w wypadku ratowania osób, które doznały obrażeń jednej lub obu rąk i nie mogą się trzymać za szyję ratowników;

- jednym z prostszych i łatwiejszych chwytów stosowanych do przeniesienia ewakuowanych, będący kombinacją chwytu „huśtawkowego” i chwytu „na stołeczku” jest chwyt „kombinowany”. Polega on na tym, że ratownicy chwytają się za dłonie na których siada ratowany. Zewnętrznyymi rękami chwytają za nadgarstki rąk poszkodowanego, którymi obejmuje szyję ratujących;
- dogodnym sposobem ewakuowania ludzi jest przenoszenie ich na krzesła. Nie dotyczy to osób, u których stan zdrowia i odniesione obrażenia nie pozwalają na wynoszenie ich w pozycji siedzącej. Sposób ten polega na posadzeniu osoby przenoszonej na krzesła i ewentualnym przywiązaniu do oparcia, jeżeli osoba ta nie może trzymać się za stelaż – siedzisko krzesła. Jeden z ratowników chwytają go za oparcie, pochylając je do tyłu, głowa osoby przenoszonej opiera się o jego tułów, drugi ratownik staje tyłem do pierwszego, chwytają za przednie nogi krzesła i unosi je. Nogi osoby przenoszonej zwisają na zewnątrz krzesła i po bokach osoby ratującej idącej przodem. Gdyby nogi osoby przenoszonej zwisały do przodu, wówczas poruszanie się ratownika byłoby znacznie utrudnione.

Wynoszenie ratowanego ze strefy – pomieszczeń zagrożonych pożarem przez jedną osobę może odbywać się w następujący sposób:

- chwyt „strażacki”, polega on na tym, że ratowany po odpowiednim chwycie wstępnym wykonanym przez ratującego, znajduje się w poprzecznym ułożeniu - zwisając na jego barkach. Ratujący ma jedną rękę przełożoną pomiędzy nogami ratowanego, trzymając go za rękę na wysokości nadgarstka, druga ręka ratowanego zwisa swobodnie z tyłu. Ratujący ma również drugą rękę wolną i może jej użyć do przytrzymania się poręczy schodów, bocznic drabiny itp.;
- chwyt „tłumokowy”. Ratowany zakłada ręce od tyłu przez ramiona ratownika, aby zwisały one na piersi ratującego. Ciało powinno spoczywać na plecach ratownika taki sposób, aby nogi zwisały 15 - 20 cm nad ziemią. W określonych wypadkach ratujący przytrzymuje zwisające ręce przenoszonego. Może też czynić to jedną

ręką, używając drugiej do lepszego ułożenia i przytrzymania ratowanego na plecach lub złapania się poręczą, np. przy schodzeniu po schodach;

- chwyt „na barana”. Ratowany leży na plecach ratownika i przytrzymuje się rękami za jego szyję. Ratujący podchwytym kolanowym przytrzymuje ratowanego w ten sposób, aby środek ciężkości ratowanego znajdował się na wysokości krzyża ratującego. Ratownik, podobnie jak w wypadku chwytu tłumokowego, jest lekko pochylony do przodu;
- chwyt „ciągniony”. Ewakuowanego układamy na kocu, wykładzinie, chodniku itp. Chwytając za podłoże z ratowanym (od strony jego głowy), wyciągamy z pomieszczenia. Przy dysproporcji sił w stosunku do ciężaru osoby poszkodowanej, jest to sposób stosunkowo łatwy i w sytuacji krytycznej i bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia, pozwala udzielić pomocy przez osobę o drobnej budowie i słabej sile fizycznej.

Inne sposoby ratowania - ewakuacji:

- ewakuacja poszkodowanego przez dwie osoby przy użyciu noszy,
- ewakuacja – wyprowadzanie poszkodowanego przez jedną osobę.

Podczas ewakuacji osób z dysfunkcjami wzroku należy pamiętać, że:

- 1) u osób z dysfunkcjami wzroku zmiany zachodzące w szybkim tempie powodują dezorientację, panikę, stres, niechęć lub niemożność działania,
- 2) osoba niewidoma prawdopodobnie nigdy nie widziała pogorzeliska, rumowiska, ognia, sprzętu ratowniczego,
- 3) osoba ta nie reaguje na wizualne efekty towarzyszące zagrożeniom,
- 4) osoby z dysfunkcjami wzroku mają dobrze rozwiniętą pamięć przestrzenną najbliższego otoczenia, dlatego w przypadku usłyszenia komunikatu o ewakuacji, będą najprawdopodobniej kierowały się drogą, którą znają, a która może prowadzić np. do ogniska pożaru, stąd tak ważne jest wyznaczenie asystenta osoby z niepełnosprawnościami,
- 5) osoby z dysfunkcjami wzroku mają trudność poruszania się bez przewodnika w terenie nieznanym lub znanym, lecz o zmienionej charakterystyce.

Elementy ułatwiające ewakuację osób z dysfunkcjami wzroku:

- 1) brak lęku przed ciemnością,
- 2) ufność w stosunku do osób widzących i dokładne wykonywanie ich poleceń głosowych,
- 3) dotyk, słuch, węch i smak mogą być bardziej wrażliwie na bodźce, również przy rozpoznawaniu zagrożeń,
- 4) brak chęci samowolnego oddalania się i poruszania w nieznanym terenie, co ułatwia pracę ratownikom już po samej ewakuacji,
- 5) sprawność fizyczna i umysłowa, możliwy kontakt głosowy.

W przypadku małego zagrożenia (np. niewielkie zagrożenie chemiczne, ekologiczne, rozszczelnienie instalacji grzewczej w budynku itp.) ewakuację osób niewidomych należy przeprowadzić według zasad opisanych w rozdziale III niniejszej procedury „Komunikacja z osobami z dysfunkcjami wzroku”. Asystent osoby |z niepełnosprawnościami spokojnie wyprowadza niewidomego do bezpiecznego miejsca, bo jest na to czas.

Gdy zaistnieje bezpośrednie zagrożenie życia (np. pożar, zagrożenie wybuchem gazu, zagrożenie terrorystyczne) ewakuację osób niewidomych, należy przeprowadzić według zasad przedstawionych w rozdziale V.

VI. Ewakuacja osób z dysfunkcjami słuchu

Podczas ewakuacji osób z dysfunkcjami słuchu należy pamiętać, że:

- 1) osób tych możemy nie dać rady skutecznie poinformować o zagrożeniu za pomocą DSO (dźwiękowy system ostrzegawczy), informacji głosowych, syren, głośników,
- 2) osoby te mogą czytać z ust lub znać PJM (Polski Język Migowy),
- 3) osoby te mogą mieć problem w przekazaniu informacji o swoim stanie zdrowia,
- 4) z osobami tymi będzie utrudniony lub wręcz niemożliwy kontakt w ciemności i zadymieniu.

Elementy ułatwiające ewakuację niedosłyszących:

- 1) sprawność fizyczna umożliwia samodzielne poruszanie się oraz samodzielne wykonywanie zalecanych i zademonstrowanych czynności,

- 2) większa koncentracja na bodźcach wzrokowych, węchowych i przekazywanych dotykiem,
- 3) ufność w stosunku do osób słyszących i otwartość na pomoc z ich strony.

VII. Panika i sposoby przeciwdziałania u osób z niepełnosprawnościami

Elementy mogące sprzyjać pojawieniu się paniki:

- 1) gwałtowny, dynamiczny, ale dający się zaobserwować wzrokowo rozwój zdarzenia,
- 2) nacisk tłumu, w szczególności dotyczy osób niewidzących, niedowidzących oraz ze spektrum autyzmu,
- 3) brak oświetlenia, w szczególności dotyczy osób słabowidzących, niedosłyszących oraz osób ze spektrum autyzmu,
- 4) krzyki i wrzaski o charakterze panicznym osób z tłumu,
- 5) nagły, głośny alarm pożarowy lub określający inne zagrożenie, przy jednoczesnym pojawieniu się symptomów zagrożenia (dym, temperatura, płomienie, trzaski, krzyki itp.).

Panika może zostać opanowana w zarodku lub też może się dynamicznie rozwinąć, tak jak rozwija się zagrożenie.

VIII. Szkolenia wspólnoty uczelni

Przeprowadzenie sprawnej i zorganizowanej ewakuacji osób z niepełnosprawnościami będzie możliwe dzięki odpowiedniemu przygotowaniu do tych czynności samych zainteresowanych, kadrę uczelni, studentów i doktorantów. Pomiędzy osobą z niepełnosprawnościami a osobą organizującą i udzielającą pomocy należy wypracować umiejętność nawiązania kontaktu i znajomości metod wsparcia w sytuacji zagrożenia. W związku z tym należy zapoznać wspólnotę uczelni z obowiązującymi Zasadami ewakuacji pracowników i studentów oraz innych osób z obiektów Uniwersytetu w Białymstoku.

Indywidualne szkolenie teoretyczne studentów niepełnosprawnych

Przy wstępnym szkoleniu BHP i ppoż. studentów pierwszych roczników, należy zachęcić osoby z niepełnosprawnościami do indywidualnego kontaktu ze specjalistą ds. BHP i z pracownikami Działu Wsparcia Osób ze Szczególnymi Potrzebami, którego celem będzie określenie planu ewakuacji przy aktywnej współpracy z samymi osobami z niepełnosprawnościami.

Szkolenie dla wszystkich studentów

Na wniosek dziekana mogą odbyć się dodatkowe ćwiczenia uwzględniające zasady ewakuacji osób z niepełnosprawnościami. Przebieg ćwiczeń zostanie omówiony z całą grupą. Ćwiczenia te pozwolą na wypracowanie prawidłowej komunikacji pomiędzy osobami z niepełnosprawnościami, a ewakuującymi ich asystentami oraz na wypracowaniu prawidłowych reakcji w sytuacji zagrożenia. Szkolenia praktyczne będą przeprowadzane w zależności od zgłaszanych potrzeb.

Szkolenie dla pracowników Uniwersytetu:

- 1) procedura ewakuacji osób z niepełnosprawnościami zostanie umieszczona na stronie internetowej uczelni, dzięki czemu każdy pracownik będzie mógł się z nią zapoznać,
- 2) w czasie szkolenia BHP, ppoż. omawiane będą zasady ewakuacji osób z niepełnosprawnościami.